BEYAZ DİŞ

Jack London

ROMAN

DÜNYA TİLKİ KİTAP KLASİKLERİ

Jack London

BEYAZ DİŞ

tilki
Kitap

dünya klasikleri

roman

beyaz diş
jack london

ISBN 978-605-5045-20-3
1.Basım, İstanbul, Temmuz 2014, 1000Adet
Genel Seri:42 Dünya Klasikleri:3

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
www.tilkimagaza.com
tilkikitap@gmail.com

Genel Yayın Yönetmeni: Emrah Çelik
İngilizce'den Çeviren: Benjamin AE
Editör: Veysek Oğuz
Kapak Tasarımı: Ajans Tilki
Mizanpaj: Kule Mizanpaj
Engin Matbaacılık/Topkapı

beyaz diş

jack london

Birinci Bölüm

Av Takibi

Buz tutmuş nehrin iki yakasındaki ladin çamları, azalmakta olan gün ışığının da tesiriyle, az önce rüzgarın karlarını süpürdüğü dallarıyla birbirinin boğazına sarılmış, korkunç karaltılar gibi görünüyordu. Sonsuz sessizliğin hüküm sürdüğü bu topraklar öylesine soğuktu ki, muazzam yalnızlığı karşısında keder bile duyulamazdı. Tüm bu sessizliğinin içinde, sanki bir heykelin duygusuzca attığı kibirli bir kahkaha gizliydi. Bu kahkahada, yaşamak için çekilen zahmetlerin büyüklüğüne karşı alaycı bir bilgelik saklıydı. Burası, burası kuzeyin vahşi topraklarıydı, burası Issız Topraklar'dı.

Ama tüm zorluklarına rağmen burada da yaşam vardı. Buz tutmuş nehir boyunca, vahşi bir köpek sürüsü bata çıka ilerliyordu. Nefesleri, ağızlarından çıkar çıkmaz havada buz zereciklerine dönüşüp tüylerine yapışıyordu. Kayışlarla bağlandıkları ağaç bir kızağı çekiyorlardı. Kızak, karların üzerinde kolay hareket etsin diye ayaksız bir gövde halinde; ön tarafı ise karlara takılmasın diye yukarıya doğru kıvrık yapılmıştı. Kızağın üzerinde battaniye, çaydanlık, tencere-tava gibi eşyalar ve sıkı sıkıya bağlanmış bir tabut vardı. En çok yeri de bu tabut kaplıyordu. Kızağı çeken köpeklerin önünden bir adam ilerliyor, kızağı da başka bir adam sürüyordu. Üçüncü biri daha vardı; fakat o dünyada çilesini tamamlayarak tabutun içinde hareketsiz uzanmış yatıyordu. Issız Topraklar hareketi sevmez. Çünkü yaşam, hareket demektir. Issız Topraklar ise yaşama karşıdır. Denizlere akmasın diye, nehirlerin suyunu dondurur; yeşillenmesin diye ağaçları köküne kadar dondurur. Fakat Issız Toprak'ın en büyük

düşmanı insandır. Çünkü insan hareketsizliğe karşı bir tabiattadır. Hep bir şeyler için koşturur, çabalar, yerinde duramaz. Fakat elbette, onun için de son aynıdır, hareketsiz serilir toprağa nihayetinde.

Kızağın önünde ve arkasında üstleri kalın kürklerle kaplı bu iki adam yol almak için çabalyordu. Kirpiklerinden çenelerine kadar buz tutmuş yüzlerini ayırt etmek imkansızdı. Bir hayalet ülkesine cenaze götüren yüzleri maskeli hortlaklar gibiydiler. Uzayın dipsiz boşluğunu andıran bu topraklarda cansız, kalbi olmayan bir canavara kafa tutmak gibi bir maceraya atılmışlardı. Fakat herşeyin bir hayal öğesi gibi abartılı olduğu Issız Topraklardaki tek gerçek, onların birer insan olmasıydı.

İhtiyaçları olan enerjiyi boşa harcamamak için hiç konuşmuyorlardı. Çevrelerini saran sessizlik, denizin altındaki bir dalgıca suyun yaptığı basınç gibi, ruhlarını eziyordu. Bu korkunç sessizlik dünyada bir nokta kadar küçük ve önemsiz olduğu hissi uyandırarak benliklerini kırıyor; bugüne kadarki hırslarının, mutluluklarının, coşkularının anlamsızlığı ile onların zihinlerini paramparça ediyordu.

Bir iki saat geçti… Zaten çok kısa süren gündüzün son ışıkları da kaybolmak üzereyken, uzaklardan bir çığlık sesi duyuldu. Tüm havayı dolduran bu ses yankılandı ve azalarak kayboldu. Bu öyle bir sesti ki, içindeki vahşi açlık ayıklansa, geriye yalnızca kayıp bir ruhun acı dolu haykırışı kalırdı. Öndeki adam kafasını çevirip arkadaki arkadaşına baktı. Göz göze geldiklerinde, her ikisi de kızaktaki tabuta anlamlı anlamı baktılar. Az sonra, bir çığlık dolusu uluma daha duyuldu. Adamlar, bu seslerin arkalarında bıraktıkları kar dolu ormandan geldiğini biliyorlardı. Derken seslerin geldiği yere yakın bir bölgede, bunlara karşılık veren başka bir uluma daha duyuldu. Öndeki adam ürkek ve boğuk bir sesle: "Peşimize düştüler, Bill." dedi.

Arkadaşı: "Et az, kaç gündür bir tavşan bile görmedik." diye karşılık

verdi.

Başka bir şey de konuşmadan, kendilerine yaklaşmakta olan ulumalara kulak kesildiler. Hava kararınca da köpeklerini nehir kıyısındaki ağaçlıkta çözüp, kamp kurdular. Ateşin hemen yanıbaşında duran tabuta hem oturuyor hem de yemeklerini koyuyorlardı. Az ötede kurda benzeyen köpekler, ileri atılmaya cesaret edemeden karanlık ormana doğru hırlıyorlardı.

Bill: " Henry, şu hayavanlara baksana, bir tuhaflık var. Kampdan az öteye bile gitmiyorlar." dedi.

Henry, içine kar parçası attığı cezveyi ateşe doğru tutarak başını salladı. Sonra tabutun üzerine oturup yemeğini yemeğe başlayınca: "Eee, can tatlı, postu kaptırmak istemiyorlar. Kurtalara öyle kolay yem olmaz bunlar, akıllı hayvanlardır." diye karşılık verdi.

Bill başını salladı: "Hiç bilemiyorum, dediğin gibidir umarım."

Henry kafasını kadlırıp Bill'e baktı: "Köpeklerin aklını beğenemediğini ilk defa duydum senden."

Bill ağzına tıktığı fasulyeleri çiğneyerek: " Bak, Henry onlara yemek verirken nasıl da huysuzdular?" dedi.

Henry: " Orası öyle, biraz fazla huysuzluk ettiler."

Bill gayet ciddi bir şekilde: "Olabilir ama," dedi." kaç köpeğimiz var bizim?"

Henry: "Altı."

Bill: "Ben de öyle biliyorum; ama altı tane balık çıkardım, her birine bir tane attım, biri aç kaldı."

Henry: "Yanlış saymışsındır."

Bill: ”Hayır, yanlış saymadım, kesinlikle altı tane balık çıkardım ve orada yedi tane köpek vardı.”

Henry köpekleri göstererek: “Bak say işte, altı tane.”

Bill: ”Hayır Henry, yediydi. Bak burada izler var, bir tanesi balığı kaptığı gibi kaçıp gitti, bak şu izlere.”

Henry arkadaşına acıyan gözlerle bakarak ” Şu yolculuk hayırlısı ile bir bitse, öyle sevineceğim ki!” dedi.

Bill arkadaşına baktı: ”Ne demek istiyorsun sen Henry!”

Henry: ”Demek istiyorum ki, şu taşıdığımız tabut çok gerdi, olmayan şeyler görmeye başladın.”

Bill: “Onu da düşündüm; ama Henry eminim diyorum sana, bak izler hala duruyor.”

Henry bir şey demedi. Yemeğini yedi, kahvesini içti; sonra elinin tersiyle ağzını silerek “O zaman sen diyorsun ki…” derken, karanlığın içinden kurt ulumaları duyuldu. Eliyle sesin geldiği tarafı göstererek “Bunlardan biri mi kaptı balığı?” dedi.

Bill kafasını sallayak cevap verdi: ”Evet.” Bu esnada karanlıktaki ulumalar birbirini takip etmeye başladı, korkunç bir çığlık korosu tüm geceyi sardı. Köpekler, korkudan iyice birbirlerine sokularak, ateşin başına yaklaştılar. Neredeyse alevler tüylerini tutuşturacaktı. Bill bir odun parçası daha alıp ateşe attı, piposuna tütün koydu.

Henry: “Bill, bence senin canın bir şeye sıkıldı, doğru mu?”

Bill piposundan bir nefes çekti, sonra üzerinde oturdukları tabutu parmağıyla işaret ederek: ”Bak Henry, şu adam bile bizden daha şanslı. Biz ölsek mezarımızın başına bir taş dikecek kimse çıkmaz?”

Henry: "Orası, öyle canım. Bu adam gibi paramız olacak, nerde? Onunki gibi akrabamız, eşimiz dostumuz olacak da, cenazemizi başka bir ükeye göndereceğiz. Nerden olsun canım bizde o zenginlik? "

Bill: "Ben anlamıyorum Henry bu adamı, Lord değil misin sen? Yediğin önünde yemedğin arkanda, kal kendi toprağında. Ne işin var senin bu kuş uçmaz kervan geçmez soğuk cehennemde!"

Henry, "Memleketinde kalsa çoluk çocuğa karışıp, huzurlu bir ailesi olurdu belki de." diyerek arkadaşını destekledi.

Bill ağzını açtı, bir şeyler daha söyleyecekti ki vazgeçti, eliyle etraflarını saran karanlık duvarı işaret etti. Karanlığın içinde hiçbir şey gözükmüyor, yalnızca bir çift göz ateş gibi parlıyordu. Henry kafasıyla başka bir tarafı gösterdi, iki çift göz daha parlıyordu. Derken etraf, karanlık parlayan bu gözlerle çevrildi. Biri koyboluyor, başka bir yerde yeni biri meydana çıkıyordu. Köpekler öyle huysuzlanmıştı ki, bir tanesi panikle ateşin içine düştü. Düşünce acıyla havlamaya başladı, ortalığı yanık tüy kokusu sardı. Bir ara karanlıktaki gözler geri çekilir gibi oldu; fakat köpeklerin hırlamaları azalınca yeniden ortaya çıktılar.

Bill, "Fişeğimiz de tam zamanında bitti." dedi. Piposunu söndürdü, yemekten önce yere döşedikleri ağaç dalları üzerine kürkle battaniyeyi sererek yatak hazırlayan Henry'e yardım etti. Henry, söyleneni mırıldanır gibi onaylayarak bir ses çıkardı, makosen[1]lerinin bağçıklarını çözmeye başladı.

Henry, "Kaç fişeğimiz kalmıştı, Bill?" diye sordu.

Bill, "Üç, üç yüz tane olsaydı ne iyi olurdu, şu canavarları bir bir haklardım."dedi. Makosenlerini çözüp ateşin kenarına koydu. "Bari şu soğuk biraz hafifleseydi yahu, bir haftadır eksi elli derece. Keşke hiç çıkmasaydık bu yola, yani içim içimi yiyor Henry. Yalan yok,

başımıza bir iş gelecek diye aklım çıkıyor. Şu iş bitse de seninle McGury'e gidip ateşin başında bir kağıt oynasak ya?"

Henry yattığı yerden belli belirsiz homurdandı. Uykuya dalmak üzereydi ki Bill aniden konuşmaya başladı:

" Henry! Aklıma ne takıldı biliyor musun? Hani şu balığı çalan kurt var ya? Bizim köpekler ona niye saldırmadı peki? Bu nasıl iş yahu, nasıl saldırmazlar, yeminle çıkamadım işin içinden!"

Henry, uykunun da mahmurluğuyla: "Yeter be Billy, amma abarttın arkadaş ya! Eskiden böyle pimpirikli bir adam değildin sen, ne olduysa oldu. Mideni üşüttün sen. Yat, güzelce bir uyu, sabah hiçbir şeyin kalmaz, haydi!"

Böylece iki arkadaş, aynı battaniyenin altına girerek, horul horul uyumaya başladılar. Yaktıkları ateş gittikçe azalırken, etraflarında kor gibi parlayan gözlerden oluşan çember de giderek daralıyordu. Köpekler arada bir hırlıyor, iyice birbirine yanaşıyordu. Bill, bir patırtı ile heyecan içinde uyandı. Kalktı, etrafına baktı, bir şey göremedi; fakat sönmek üzere olan ateşe iki odun parçası daha atarak geri battaniyenin altına süründü. Alevler parlayınca etraflarını saran gözlerin çemberi biraz daha geri çekildi. Bill tam yatmak üzereydi ki gözleri, soğuktan bir top gibi birbirilerine sokulmuş köpeklere ilişti. Gözlerini ovuştutup tekrar baktı. Sonra battaniyenin içine girdi ve Henry'e seslendi: "Henry, Henry?"

Uykusundan uyanan Henry: "Yine ne oldu Bill?"

Bill: " Bir şey olmadı Henry; ama yine yedi saydım." dedi. Henry kafasını yerinden kıpırdatmadan homurdanarak bir şeyler söylendi, tekrar uykuya daldı. Sabah, önce Henry uyandı. Saat altı olmuştu; fakat günün aydınlanmasına daha üç saat vardı. Henry kahvaltıyı hazırlarken Bill de kalktı, yattıkları kürk ve battaniyeleri toplayıp kızağa yerleştirdi.

Bill seslendi: ”Henry, kaç köpeğimiz var demiştin?”

Henry: “Altı.”

Bill, sanki yarışmada kazanmış gibi: ”Yanlış, bilemedin!”

Henry: ”Yine mi yedi oldu?”

Bill: “Hayır, beş. Biri yok olmuş.”

Henry öfkeyle kahvaltı hazırlamayı bıraktı ve köpeklerin yanına gitti: “Kahretsin beee! Doğru diyorsun. Bizim Şişko gitmiş.”

Bill: “İz de yok, nasıl gittiyse.”

Henry: “Ne izi be, iz mi bırakmışlardır. Bizim zavallı Şişko daha havlarken, canlı canlı midelerine indirmiştir o canavarlar Şişko’yu.”

Bill: “Biraz aptalcaydı o köpek be Henry?”

Henry bir yandan köpekleri gözüyle süzerek: “Yahu aptaldı da, ölüme gidecek kadar da aptal değildi. Hangisi ölmek isteyecek kadar aptal olur ki?”

Bill:”Orası öyle, kovalasak gitmezler ateşin yanından ya; ama bizim Şişko gitmiş işte, biraz tuhaflık vardı zaten o hayvanda”

Dondurucu ıssız topraklarda yapılan bir yolculukta, ortadan kaybolan bir köpeğin ardından konuşulanlar ancak bu kadarcık olurdu. Başka köpeklerin ve hatta insanların arkasından da konuşulacak şeyler bundan daha fazla değildi.

İkinci Bölüm

Dişi Kurt

Kahvaltılarını bitirip, zaten birkaç parça olan kamp eşyalarını da kızağa yükleyip, sönmekte olan ateşi arkalarında bırakarak karanlığa doğru yürüdüler. Etraflarındaki soğuk karanlığın içinden birbirini tetikleyen vahşi çığlıklar yükselmeye başladı. Saat dokuzda gün aydınlandı. Güneş, öğlen vakti güneyde hafif bir pembelikle kendini gösterir gibi oldu. Az sonra da bu pembelik ağır ağır gri bir ışığa dönüştü. Saat üçten sonra bu gri ışık da kayboldu ve Issız Topraklar'ın karanlık kaderi, kuzeyin bu sessiz toprakları üzerine çöküverdi.

Karanlık bastırdıkça etraftaki çığlıklar daha da yaklaşıyordu. Sesler, bir iki defa o kadar yakından geldi ki güç bela ilerlemeye çalışan köpekler, korkuyla sağa sola kaçışmaya çalışınca koşumları birbirine dolandı. Bu anlardan birinde koşumları düzelten Bill, Henry'ye, "Bir yerlerde bir av bulsalar da, bizi bi rahat bıraksalar!" dedi.

Henry: "Doğru söylüyorsun, insanın canını fena sıkıyorlar."

Gece kamplarını kurana kadar hiç konuşmadılar. Henry ateşin başında, fasulye tenceresinin içine kar parçaları atıyordu. Birden bir sopanın şaplama sesiyle birlikte Bill'in bağırışını duyunca, yerinden sıçradığı gibi oraya gitti. Köpeklerden biri hala hırlıyordu. Bill'in bir elinde sopa, diğerinde kurutulmuş bir balık, biraz hayıflanma biraz da gururla: " Yarısını kaptırdım; ama tepesine de sağlam bir tane indirdim! Duydun ya, acı acı nasıl ciyakladı!"

Henry: "Nasıl bir şeydi ki?"

Bill: "Tam göremedim Henry; ama koca ağızlı, kaba kürklü bir şeydi. Aynı köpeğe benziyordu."

Henry: "Evcilleştirilmiş kurttur o."

Bill: "Evcil olmaz mı? Kurnazlığa baksana, buraya gelmiş balıkla kendini besletiyor."

Gece yemeklerini yiyip de tabutun üzerine oturup pipolarını tüttürürlerken, kor gözlerden oluşan çember yine yerini aldı. Bill: "Bir geyik sürüsü felan bulsalar da bıraksalar artık peşimizi." Henry "lafa bak" gibisinden homurdandı. On beş dakika kadar öylece konuşmadan oturdular. Henry gözlerini dikmiş, ateşi seyrediyor; Bill ise ateşin ötesindeki karanlıkta yanıp sönen gözlere bakıyordu. Bill sızlayarak yine söylenmeye başladı:

"Şimdi McGurry'de olsaydık keşke…"

Henry bu defa dayanamadı: " Kes artık Bill! Keşke keşke diye sızlanmayı bırak. Miden ağrıyor senin. Bundan hep şikayet ediyorsun. Al şuradan bir kaşık karbonat kat da, rahatla. Daha az kafa ütüleyeceksin."

Ertesi sabah Henry, Bill'in bağırış çığırışları ile uyandı. Dirsekleri üzerinde doğrulup, neler olduğunu anlamak için etrafına bakındı. Bill, palazlanmış ateşin başında köpeklerin arasında dikilmiş, elini kolunu hiddetle salllayarak kendi kendine sövüp sayıyordu. Öfkeden yüzü kıpkırımızı kesilmişti. Arkadaşının bu halini gören Henry, "Bill, ne oldu?" diye seslendi.

Bill: "Ne olsun, kurbağa da gitmiş!"

Henry: "Deme be!"

Bill: "Maalesef ki öyle!"

Henry, battaniyenin içinden sıyırılıp köpeklerin yanına geldi. Tek tek saydıktan sonra, köpeklerinden birini daha ellerinden alan Issız Topraklar'a lanetler okumaya başladı.

Bill: "Kurbağa en güçlüsüydü."dedi.

Henry, "Aptal felan da değildi." diye ekledi. İki gün içerisinde verilen bu ikinci kayıp köpeğin ardından konuşulanlar da birincisinden hiç farklı olmadı. Düşünceli düşünceli kahvaltılarını yaptıktan sonra, kalan dört köpeği kızağa koştular. O gün de bir önceki günlerin tekrarıydı. Kar ve soğuğun ülkesi Issız Topraklar'da yol alırken hiç konuşmuyorlardı. Görmedikleri; ama sürekli peşlerinde onları takip eden çığlıklar haricinde muazzam bir sessizlik vardı. Her gün öğleden sonra karanlığın çökmesi ile daha da yaklaşan çığlıklardan ürken köpekler koşumları dolandırıyor, bu da adamları iyice çileden çıkartıyordu.

O gece Bill yaptığı işi bitirmenin rahatlığı ile doğrularak, "Haydi, şimdi de gidin de göreyim sizi." diye söylendi. Henry, yemeğin başından kalkarak arkadaşının aldığı tedbirin ne olduğuna bakmaya başladı. Bill, bir kızılderili yöntemi kullanarak köpekleri bağlamıştı. Şöyle ki; her köpeğin boynuna deri bir tasma geçirmiş, bu derilerin uçlarına da bir metre kadar uzunlukta sopalar bağlamıştı. Bu sopalar da uçlarındaki kayışlarla sabitlenmişti. Böylece, köpekler ne kendi kayışlarına ne de diğer köpeklerin kayışlarına diş geçirip sökemeyeceklerdi. Henry, arkadaşının aldığı bu sıkı tedbiri görünce memnuniyetle başını salladı.

"Bak bu çok iyi olmuş, bizim Tek Kulak'ı ancak bu zapteder; yoksa dişleriyle kesip kesip atardı kayışı. Artık sabah hepsini yerinde buluruz."dedi.

Bill: "Elbette, sabah birine bir şey olsun, kahvemi içmeden düşerim yola."

Yatarlarken, Henry çeverelerini sarmış olan parlak gözleri göstererek, "Fişeğimiz kalmadığını anladılar." dedi.

Bill: "Bir kaçını haklayabilsek, canları kıymete biner de, böyle elmizden bir şey gelmediğini görünce daha da sokuluyor namussuzlar. Bak Henry, şuraya bak, şu tarafa. Gördün mü şunu?"

İkisi de ateşin hemen kenarından, bir şeye benzetemedikleri şekillere baktılar. Az sonra, parıldayan iki gözü farkettiler. Bu esnada köpeklerin bağlı olduğu yerden bir ses duydular. Tek Kulak, boynuna bağlı sırığın müsaade ettiği kadar karanlığa doğru atılıyordu. Fakat hiç de hiddetle değil, istekli bir inleyişle karanlığa doğru havlıyor, sırığı ısırıp koparmaya çalışıyordu. Henry arkadaşına sessizce " Şuraya bak, Bill!" dedi.

Köpeğe benzer bir hayvan sinsice, adım adım ateşin yanına doğru süzülüyordu. Hayvan, tetikte; fakat kendine çok güvenerek ilerliyordu. Bir gözü köpekler üzerinde, ötekisi adamlardaydı. Tek Kulak, bu hayvanın yanına gitmek için arzuyla ileri atılıyor, gitmesine engel olan sırığı öfkeyle dişliyordu.

Bill sessizce, " Tek Kulak'a bak, ahmak hiç çekinmiyor da." dedi.

Henry fısıldadı: "Bu dişi bir kurt. Bizim Şişko ile Kurbağa'nın akıbeti şimdi anlaşıldı. Sürü, bu dişiyi yem olarak gönderiyor, o da bizimkileri ayartıp dışarı götürüyor. Sonra da bütün sürü, köpeği boğup hemen mideye indiriyor."

Bu esnada ateşin içindeki kütüklerden biri çatırdayarak ikiye ayrıldı ve etrafa közler saçıldı. Yabancı misafir, sıçrayarak karanlığın içinde kayboldu.

Bill: "Henry aklıma ne geldi, şu kafasına odunu geçirdiğim hayvan bu olmasın sakın?"

Henry: “Emin ol ki budur!”

Bill konuşmaya başladı: “Köpeklerin yemek saatini biliyor, ateşin yanına kadar usulca sokuluyor. Böyle kurt mu olurmuş ya! Demek ki görmüş geçirmiş bir şey bu. Yaşlı Villan’ın bir köpeği vardı bir zamanlar, kurtlara kaçmıştı. Little Stick’te geyiklerin otlağında kurtları avlarken onu vurmuştum da, ihityar çocuk gibi otutup ağlamıştı. Üç yıldır yokmuş köpek. Üç yıl boyunca kurtlarla dolaşmış demek işte.”

Henry: ”Doğru diyorsun Bill, bu kurt belli ki daha önce insan elinden balık yemiş. “

Bill: “Kurt mu, köpek mi bilmem; ama ilk fırsatta o kurdun leşini sereceğim yere Henry. Artık bir köpek bile kaybedemeyiz.”

Henry karşı çıktı: “İyi de sadece üç fişeğimiz kaldı, Bill.”

Bill: “Kesin öldüreceğimi bilmeden ateş etmem ben de, meraklanma.”

Sabah Henry kalktı, ateşi tazeledi, kahvaltıyı hazırlayıp arkadaşını uyandırdı, “Öyle derin uyuyordun ki, uyandırmaya kıyamadım, her şeyi hazırladım, haydi kalk.” dedi.

Bill, uykulu gözlerle kahvaltının başına oturdu. Fincana baktı, boştu. Çaydanlığı aradı, baktı Henry’inin yanında. Henry’e seslendi, fincanı uzatarak: “Henry, her şeyi çok güzel hazırlamışsın da, kahve doldurmamışsın. Şuna biraz kahve koysana.”

Henry, “Kahve yok.”dedi.

Bill: ”Nasıl, bitti mi?”

Henry: “Yok bitmedi, ama sana yok.”

BEYAZ DİŞ

Jack London

Bir kurt ve köpek kırması olan Beyaz Diş'in soğuk ve ıssız topraklardan Amerika'ya uzanan hikayesi.

Jack London, Beyaz Diş'i bir kurdun gözünden yazmıştır. Onun bakış açısından insanı, dünyayı, açlığı, ormanı, şehirleri, çocukları vb. yazmıştır.

Bu romanı okuduktan sonra kendinize en yakın hissedeceğiniz hayvan bir kurt olacaktır.

DÜNYA tilki Kitap KLASİKLERİ

tilkikitap.com
TilkiKitap
TilkiKitap

www.tilkimagaza.com
Online kitap satış sitesi.

ISBN: 978-605-5045-20-3
9 786055 045203

Jack London
BEYAZ DİŞ